



RESSÒ DE LA PARAULA

Bon Nadal, Església!

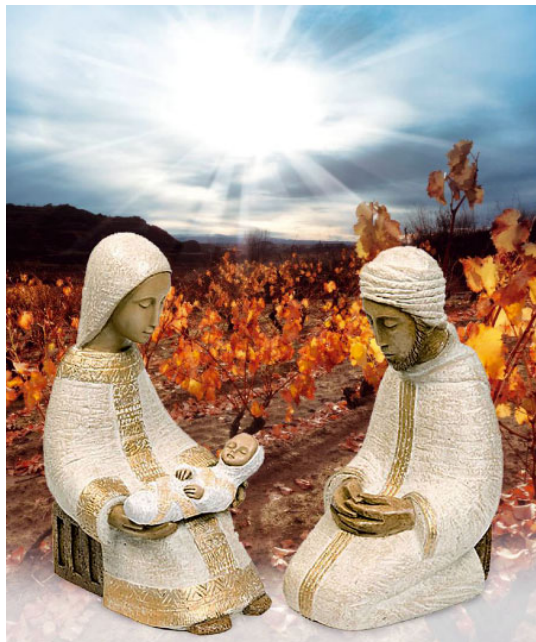


Renovem la nostra voluntat de ser lliures, sincers i decidits, inserits en un ambient que viu de frases, gestos, formes i imatges sense fonament ni sentit. Així doncs, no imitem els qui ens feliciten dient «Bones festes» i reiterem la nostra felicitació, desitjant «Bon Nadal». Perquè sempre està bé que ens felicitem, però una felicitació especial s'ha d'expressar mitjançant el motiu que la justifica.

Estaria bé que es llegissin aquestes línies amb la mirada posada en la imatge que enguany ens serveix en la Diòcesi com a targeta de felicitació. Amb ella i les nostres breus paraules expressem el que vivim i desitgem comunicar amb afecte i humilitat.

Mirem les nostres vinyes i no podem evitar el record de les paraules de Jesús, que el curs passat meditarem especialment: «Manteniu-vos en el meu amor, com la sarment que dona fruit roman en el cep, estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat». Jesús en usar en la seva predicació la imatge de la vinya, sabia bé quan i per què una vinya era ufanosa i fecunda i quan no. Estava segur, a més, que els seus oients entenien que parlava d'ells, de cadascun i del Poble d'Israel.

La imatge d'uns ceps en plena tardor pot ser reflex d'una Església que, en el vell continent europeu, se sent a si mateixa com venint d'un temps de frondositat i abundància i caminant cap a una sequedat creixent. Podria ser la fotografia dels sentiments de molts que així ho expressen. Vivim



en una Església «tardoral»? Segons uns, sí, perquè en el nostre record hi ha una Església pròspera en nombre i qualitat. Segons uns altres, no, perquè la situació present no és més que un pas necessari i purificador cap a una primavera...

Deixem aquestes consideracions per als profetes. Avui sabem amb certesa que aquesta vinya florirà i donarà fruit abundant, si tots els sarments es mantenen ben units a Jesucrist, vinculats a la saba del seu amor, i si aquests sarments, amb aquesta mateixa saba, s'estimen els uns als altres.

Enmig d'aquesta vinya tardorenca s'ha plantat una vinya de primavera: la família de Jesús, amb Maria i Josep. No ha aparegut en un món a part, sinó enmig de la nostra vinya, tal com és i tal com està. És vinya de primavera perquè, ella sí, ha estat plantada pel mateix amor de Déu i en viu absolutament. És comunió perfecta de vida i d'amor, família cridada a ser prototipus de tota l'Església, germen d'un Poble i família immensa.

Maria i Josep traspuen pau, en la seva senzillesa i la seva humilitat orant. No pot ser de cap altra manera, perquè estan per a Jesús i per Jesús, que ocupa el centre de la nostra mirada.

Heus aquí el present i el futur somiat de la nostra Església. Disposats a felicitar, no tenim altres desitjos que

- sigui quina sigui la teva visió del present, no oblidis que aquell germen de primavera ja va néixer per a tu i per a tots nosaltres.
- els dons s'han de rebre, per això no deixis de somiar amb el teu renaixement: estàs cridat a gaudir de la comunió en aquella família.
- estigues disposat a fer el camí de tornar-te a vincular a Ell i als germans amb el seu mateix amor.

Es va dir a tothom: «Feliços vosaltres, els pobres en l'esperit i els nets de cor, perquè veureu Déu.»

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat



APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Reconciliar-se amb el passat (i IV)

La pau amb la consciència es malbarata quan s'ha transgredit l'ordre, el sentit del deure, quan s'ha incorregut en una exageració, en una hybris, com deien els grecs. La hybris consisteix en passar-se de la ratlla, en extralimitar-se i això era, segons els grecs, castigat pels déus. La pau de consciència es tradueix també en l'obrar i en el produir. Quan, en canvi, no hi ha pau en el dedins, es tendeix a cercar un cap de turc, algun boc expiatori que pugui canalitzar el malestar i a qui imputar la raó del desassossec.

Per evitar aquesta desmesura que genera malestar en la consciència, cal aprendre a adonar-se de les pròpies limitacions. També cal aprendre a contentar-se amb allò que és suficient. Aquest

és el secret per a ser ric, fins i tot essent pobre. Contràriament, hi ha qui viu, permanentment, en pobresa tot i estar envoltat de riqueses, perquè sempre vol més i no posa fre al desig.

Hi ha una desproporció entre les nostres aspiracions i les nostres capacitats reals. Aquest és un dels motius del desassossec, de la lluita interior.

Molt habitualment, volem el que no tenim i quan ho tenim, ens sembla poc i, de nou, desitgem el que encara no posseïm. Aspiram a guanyar la medalla d'or en la carrera o el primer premi en el concurs de cant, sense adonar-nos de la debilitat de les pròpies cames o de la mala oïda que ens incapacita per a aquestes activitats.

En canvi, disposem de capacitats que no hem desenrotllat i que han acabat atrofiat-se. Massa sovint, no aspirem al que podem i, en canvi, anhellem ésser o tenir el que no podem. Ambdues frustracions es corregeixen si ens adonem de la pròpia limitació. Aquest sentit del límit és una de les claus per acceptar la pau amb un mateix.

En definitiva, el camí és trobar-se, per després oblidar-se i, en oblidar-se, fer-se transparents a tot el que existeix. Reconciliar-se amb la pròpia història, fer un ús adequat del llenguatge i tenir la consciència tranquil·la: heus aquí tres factors determinants per edificar la pau interior.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

¡Feliz Navidad,
Iglesia!

Renovamos nuestra voluntad de ser libres, sinceros y decididos, injertados en un ambiente que vive de frases, gestos, formas e imágenes sin fundamento ni sentido. Así pues, no imitamos a quienes nos felicitan diciendo «Felices fiestas» y reiteramos nuestra felicitación deseando «Feliz Navidad». Porque siempre está bien que nos felicitemos, pero una felicitación especial, se ha de expresar mediante el motivo que la justifica.

Estaría bien que se leyera estas líneas con la mirada puesta en la imagen que este año nos sirve en la Diócesis como tarjeta de felicitación. Con ella y nuestras breves palabras expresamos lo que vivimos y deseamos comunicar con afecto y humildad.

Miramos nuestras viñas y no podemos evitar el recuerdo de las palabras de Jesús, que el curso pasado meditamos especialmente: «Permaneced en mi amor, como el sarmiento que da fruto permanece en la vid... amaos unos a otros como yo os he amado». Jesús al usar en su predicación la imagen de la viña, sabía bien cuándo y por qué una vid estaba frondosa y fecunda y cuándo no. Estaba seguro, además, de que sus oyentes entendían que hablaba de ellos, de cada uno y del Pueblo de Israel.

La imagen de unas vides en pleno otoño puede ser reflejo de una Iglesia que, en el viejo continente europeo, se siente a sí misma como viniendo de un tiempo de frondosidad y abundancia y caminando hacia una sequedad creciente. Podría ser la fotografía de los sentimientos de muchos que así lo expresan. ¿Vivimos en una Iglesia «otoñal»? Según unos sí, pues en nuestro recuerdo está una Iglesia próspera en número y calidad. Según otros no, porque la situación presente no es más que un paso necesario y purificador hacia una primavera...

Dejamos esas consideraciones para los profetas. Hoy sabemos con certeza que esa viña florecerá y dará abundante fruto si todos los sarmientos se mantienen bien unidos a Jesucristo, vinculados a la sabiduría de su amor, y si esos sarmientos, con esa misma sabiduría, se aman unos a otros.

En medio de esa viña otoñal se ha plantado una vid de primavera: la familia de Jesús, con María y José. No ha aparecido en un mundo aparte, sino en medio de nuestra viña, tal como es y tal como está. Es vid de primavera porque, ella sí, ha sido plantada por el mismo amor de Dios y vive absolutamente de él. Es comunión perfecta de vida y de amor, familia llamada a ser prototipo de toda la Iglesia, germen de un Pueblo y familia inmensa.

María y José rezuman paz, en su sencillez y su humildad orante. No puede ser de otra manera, porque están para y por Jesús, que ocupa el centro de nuestra mirada.

Aquí está el presente y el futuro soñado de nuestra Iglesia. Dispuestos a felicitar, no tenemos otros deseos que

- sea cual sea tu visión del presente, no olvides que aquel germen de primavera ya nació para ti y para todos nosotros.
- los dones se han de recibir, por eso no dejes de soñar con tu renacimiento: estás llamado a gozar de la comunión en esa familia.
- disponete a andar el camino de volverte a vincular a Él y a los hermanos con su mismo amor.

Se dijo para todos: «Bienaventurados vosotros, los pobres en espíritu y los de limpio corazón, porque veréis a Dios.»

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Vetlla de la Immaculada

Aquesta és una cita per als joves de les tres diòcesis de la Província metropolitana que ha esdevingut ja tradicional. Una quarantena de joves del Prat de Llobregat, Molins de Rei, Abrera, Vilafranca del Penedès, Vilanova i la Geltrú i Sant Just Desvern, i molts altres de les diòcesis de Terrassa i Barcelona es van trobar als peus de la Mare de Déu de la Mercè, el passat 7 de desembre, per celebrar anticipadament la diada de la Immaculada Concepció. A partir de les paraules de la Verge Maria a l'Evangeli —i amb l'ajuda dels cants de lloança, els textos bíblics i les paraules dels tres bisbes— es va meditar entorn la figura de Jesús. Especialment colpidor va ser el testimoni de la conversió de la Maria, jove estudiant, i tam-



bé la recomanació de l'arquebisbe de Barcelona per tal d'apropar-se a la Mare de Déu sota l'advocació de la «Desatanudos», amb actitud de confiança plena a la Mare.

«La no-violència:
estil d'una política per a la pau»

Aquest és el títol del missatge del papa Francesc amb motiu de la Jornada Mundial de la Pau del proper diumenge 1 de gener, solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu, que enguany arriba a la seva 50a edició.

En el text del missatge el Papa, que porta data del 8 de desembre, dia de la Immaculada Concep-



ció, exhorta els catòlics amb aquestes paraules: «Al 2017, comprometem-nos amb la nostra pregària i les nostres accions a ser persones que han foragitat del seu cor, de les seves paraules i dels seus gestos la violència, i a construir comunitats no violentes, que tinguin cura de la casa comuna». El Sant Pare explica que aquest desafiament pot aconseguir-se a través de les vuit Benaurances, ja que «tracen el perfil de la persona que podem definir benaurada, bona i autèntica. Feliços els mansos —diu Jesús—, els compassius, els que treballen per la pau, i els purs de cor, els qui tenen fam i set de ser justos». I convida els líders polítics i religiosos, els responsables de les institucions internacionals i els dirigents de les empreses i dels mitjans de comunicació a aplicar el «programa» de les Benaurances en l'exercici de la seva feina, dels seus serveis.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Misericòrdia i inclusió

En aquesta darrera audiència jubilar, voldria presentar un aspecte important de la misericòrdia: la inclusió. Déu, de fet, en el seu disseny d'amor, no vol excloure ningú, sinó que vol incloure tothom. Mitjançant el baptisme, per exemple, ens fa fills seus en Crist, membres del seu cos que és l'Església. I nosaltres, cristians, som convidats a utilitzar el mateix criteri: la misericòrdia és aquella manera d'actuar, aquell estil amb què intentem incloure els altres en la nostra vida, evitant de tancar-nos en nosaltres mateixos i en les nostres seguretats egoïstes.

En el fragment de l'Evangeli de Mateu que hem just escoltat, Jesús adreça una invitació realment universal: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar» (11,28). Ningú no és exclòs d'aquesta crida, perquè la missió de Jesús és revelar a cada persona l'amor del Pare.

Aquest aspecte de la misericòrdia, la inclusió, es manifesta obrint els braços per acollir sense excloure, sense classificar els altres per la condició social, la llengua, la raça, la cultura, la religió: davant nostre són només persones per estimar com les estima Déu.

Com en són, de certes, les paraules de Jesús que inviten tots els qui estan cansats i afeixugats a caminar cap a ell per a trobar repòs! Els seus braços oberts a la creu demostren que ningú no és exclòs del seu amor i de la seva misericòrdia. L'expressió més immediata amb què ens sentim acollits i inserits en ell és la del seu perdó. Tots tenim necessitat de ser perdonats per Déu. I tots tenim necessitat de trobar germans i germanes que ens ajudin a caminar vers Jesús, a obrir-nos al do que ens ha fet a la creu.

(Dissabte, 12 de novembre de 2016.)

Migrants i refugiats: una mirada des de Ceuta

Dimecres 14 de desembre: una aturada en la segona meitat de l'Advent, a les portes del Nadal que celebrem avui; a un mes vista de la Jornada Mundial del Migrant i Refugiats que serà el 15 de gener. Un vespre per fer memòria, amb dades concretes, del recorregut de la crisi dels refugiats i, sobretot, per fer una immersió en la vida d'aquelles persones que, fugint de la pobresa extrema, de la violència i la guerra, de la manca de llibertat, de la corrupció, etc., cerquen una segona oportunitat saltant la tanca fronterera de Ceuta. I en la vida d'aquells que, com la comunitat de Germanetes de Jesús del Pare Foucauld present a la ciutat autònoma estan allà per escoltar, acollir, ajudar a portar els pesos feixucs que esclafen, recollir llàgrimes, pregar amb ells i suplicar Déu l'ajut per tots els qui estan encara a l'altra banda de la tanca.

La germaneta Rosaura de Jesús és de Corbera de Llobregat. Fa 37 anys que va marxar del poble per fer part de la Fraternitat de les Germanetes de Jesús. Els darrers tres anys ha treballat per a fer possible la fundació d'una Fraternitat a Ceuta, a partir de la petició que els va fer el bisbe de Cadis. Durant el seu testimoni, explicat



Foto superior: Durant la xerrada del dimecres 14 de desembre.
Foto inferior: Les germanetes a Ceuta, amb dones migrants.

a un auditori d'un centenar de persones aplegades a la Casa de l'Església del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, va repetir en nombroses ocasions expressions com aquestes: «Ja n'hi ha prou!... Ja no puc callar!... Què podem fer?», que brollaven del seu cor després d'haver vist amb els seus propis ulls tantes situacions de dolor i d'injustícia. Però les paraules de la germaneta Rosaura traspuaven també encoratjament i esperança: «Sigueu creatius! L'esperança del Nadal! El celebrarem tenint davant nostre molts reptes... Siguem realistes —ens diu el Papa—, però sense perdre l'alegria, l'audàcia i l'entrega esperançada! No ens deixem robar la força de l'esperança i posem-nos en marxa.»

El passat de fa més de 2.000 anys i el present d'avui s'unifiquen en la imatge d'aquella família de Natzaret, que va haver de *migrar* del seu poble, perquè les lleis dels romans així ho van manar. Ella, embarassada; tots dos, amb un farcell per equipatge. No van trobar recer i es van *refugiar* entre els animals, en un estable.

Aquest és el marc escollit per Déu per fer-se home i portar la vida divina, l'Amor, a la terra.

Nou pelegrinatge del grup «Castell de llum»

Després de les experiències de la ruta teresiana (2015) i Covadonga (2016), el grup «Castell de llum» us proposa un nou itinerari, aquesta vegada amb sant Francesc d'Assís com a protagonista. Assís, Greccio (primer pessebre), Florència, Perugia, Pisa i Sant Pere del Vaticà formaran part d'aquesta experiència franciscana.

Serà del diumenge dia 6 al dissabte dia 12 d'agost de 2017 amb el lema «Instruments de la vostra pau».

Abans del diumenge 15 de gener, els interessats podeu trucar al tel. 610 225 130 (Ignasi) o al tel. 687 541 425 (Francesc). També podeu enviar un missatge a castelldeillum@gmail.com

Recés d'Advent per al clergat a Vilafranca

L'abat del monestir de Poblet, Octavi Vilà, va predicar el recés d'Advent per als preveres i diaques de la diòcesi, que va tenir lloc dimarts 13 de desembre a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès, amb la participació de gairebé una setantena de persones. També va ser l'ocasió per a la presentació de diversos materials re-



ferents als objectius d'enguany per al Pla Pastoral.

AGENDA

► **Festivitat de la Sagrada Família.** Litúrgicament, aquesta celebració recau en el diumenge després de Nadal, és a dir, el que queda entre Nadal i Cap d'Any, però quan el 25 de desembre és diumenge, com aquest any, perquè no es perdi la festa es trasllada al **divendres 30 de desembre**. En aquest cas la celebració té condició de festivitat i no de solemnitat, com quan és diumenge.

► **Recés dels seminaristes a Montserrat.** El proper 2 de gener, els seminaristes del Seminari Conciliar, que acull els de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu, realitzaran el seu recés mensual al monestir de Montserrat i serà predicat pel P. Ignasi Fosses, osb, monjo d'aquesta comunitat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns [Fets 6,8-10;7,54-60 / Sl 30 / Mt 10,17-22]. Sant Esteve, diaca i protomàrtir (35) a Jerusalem; sant Dionís, papa (259-268) i mr.

27. □ Dimarts [1Jo 1,1-4 / Sl 96 / Jo 20,2-8]. Sant Joan, apòstol i evangelista, fill de Zebedeu, vident de Patmos, venerat a Efes (†100); sant Teodor, monjo; santa Nicaret, vg.; santa Fabiola.

28. ■ Dimecres [1Jo 1,5-2,2 / Sl 123 / Mt 2,13-18]. Sants Inno-

cents, mrs. a Betlem i rodalia; santa Dòmina, vg. i mr.

29. □ Dijous [1Jo 2,3-11 / Sl 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David.

30. □ Divendres [Sir 3,2-6.12-14 (o bé: Col 3,12-21) / Sl 127 / Mt 2,13-15.19-23]. Sagrada Família: Jesús, Maria i Josep; sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Dissabte [1Jo 2,18-21 / Sl 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà 314-335) i mr.; santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

1. □ Diumenge vinent, Octava de Nadal. Solemnitat de Santa Maria Mare de Déu (lit. hores: de la solemnitat) [Nm 6,22-27 / Sl 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Be-goña; sant Concordi, prev. i mr.

Nadal de nostre Senyor Jesucrist

COMENTARI

El qui és la Paraula s'ha fet home



Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que anuncia la pau, amb el Naixement del Príncep de la Pau. La notícia és confirmada pels sentinelles que veuen cara a cara com el Senyor torna a Sió convidant-nos a celebrar el seu Naixement.

La conseqüència lògica és la crida a l'alegria: *Danseu ruïnes de Jerusalem! Alceu totes el crit d'alegria!* Quin goig celebrar Nadal!

El Senyor que celebrem naixent avui ha redimit Jerusalem i així tots els pobles veuran la salvació del nostre Déu.

Culmina un llarg projecte: Déu antigament va parlar als pares per boca dels profetes. Ara, en aquests dies que són els darrers, ens ha parlat en la persona del Fill i per això ja no cal esperar cap Revelació nova diferent. Certament Déu ningú no l'ha vist mai. Però ens l'ha revelat Déu, Fill únic, que està en el si del Pare i Encarnat per obra de l'Esperit Sant és resplendor de la glòria de Déu.

El gran «misteri» de l'Encarnació del Fill de Déu —el Nadal— l'evangelista Jn ens el presenta al Pròleg, perfecta síntesi de tot l'evangeli.

Al principi, és a dir abans del temps (Sir 24,9), quan només existia l'Etern Déu que no té començament ni acabament, ja existia Aquell de qui ara en parlarà i que mereix el nom nou de «la Paraula»: perquè si Déu ningú no l'ha vist mai, el Déu Fill Unigènit, el qui és la Paraula, és qui ens l'ha revelat. I ho ha fet amb l'Encarnació d'humilitat.

El qui és la Paraula no només «era amb Déu» orientat dinàmicament vers el Pare sinó que també era Déu; i com a tal tenia en Ell la vida i la vida era la Llum dels homes.

En un moment de la història Déu envià un home, Joan, com a «testimoni» de la Paraula eterna entrada a la història quan, fet home, plantà entre nosaltres el seu Tabernacle.

L'Encarnació del Logos etern de Déu ens fa contemplar la seva glòria per rebre d'Ell cada dia la gràcia de la veritat de la qual Ell n'és ple.

Contemplem-la en adoració d'agraïment i donem-ne joiós testimoniatge, com els àngels; però nosaltres construint pau a la terra a favor de tots els homes.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 52,7-10)

Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que anuncia la pau i porta la bona nova, que anuncia la salvació i diu a la ciutat de Sió: «El teu Déu és rei.» Escolta els crits dels teus sentinelles, escolta quins esclats de goig: veuen cara a cara com el Senyor torna a Sió. Danseu, ruïnes de Jerusalem, alceu totes el crit d'alegria: el Senyor ha consolat el seu poble, ha redimit Jerusalem. Als ulls de tots els pobles el Senyor ha estès el seu braç sant, i d'un cap a l'altre de la terra veuran la salvació del nostre Déu.

▶ Salm responsorial (97)

R. D'un cap a l'altre de la terra tothom ha vist la salvació del nostre Déu.

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda / i els pobles contempen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Canteu al Senyor les vostres melodies, / canteu-les al so de les cítares; / aclameu el rei, que és el Senyor, / amb trompetes i tocs de corn. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 1,1-6)

En diverses ocasions i de moltes maneres Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes; però ara, en aquests dies que són els darrers, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, que ell ha constituït hereu de tot, per mitjà del qual ja havia creat el món. Ell, que és resplendor de la glòria de Déu i empremta del seu mateix ésser, i que sosté l'univers amb el poder de la seva paraula, acaba l'obra de purificació dels pecats s'ha assegut a les altures, a la dreta de la majestat divina, i ocupa un lloc tant més superior als àngels com més incomparable és el títol que posseeix en herència. Perquè, a quin dels àngels Déu ha dit mai: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat?». I encara: «Jo seré el seu pare, i ell serà el meu Fill?». Diu també quan presenta al món el seu primogènit: «Que es prosternin davant d'ell tots els àngels de Déu.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 1,1-18) (Versió abreujada)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 52,7-10)

Qué hermosos son sobre los montes los pies del mensajero que proclama la paz, que anuncia la buena noticia, que pregona la justicia, que dice a Sión: «¡Tu Dios reina!». Escucha: tus vigías gritan, cantan a coro, porque ven cara a cara al Señor, que vuelve a Sión. Romped a cantar a coro, ruinas de Jerusalén, porque el Señor ha consolado a su pueblo, ha rescatado a Jerusalén. Ha descubierto el Señor su santo brazo a los ojos de todas las naciones, y verán los confines de la tierra la salvación de nuestro Dios.

▶ Salmo responsorial (97)

R. Los confines de la tierra han contemplado la salvación de nuestro Dios.

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas: / su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia: / se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

Tañed la cítara para el Señor / suenen los instrumentos: / con clarines y al son de trompetas, / aclamad al Rey y Señor. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 1,1-6)

En muchas ocasiones y de muchas maneras habló Dios antiguamente a los padres por los profetas. En esta etapa final, nos ha hablado por el Hijo, al que ha nombrado heredero de todo, y por medio del cual ha realizado los siglos.

Él es reflejo de su gloria, impronta de su ser. Él sostiene el universo con su palabra poderosa. Y, habiendo realizado la purificación de los pecados, está sentado a la derecha de la Majestad en las alturas; tanto más encumbrado sobre los ángeles cuanto más sublime es el nombre que ha heredado. Pues ¿a qué ángel dijo jamás: «Hijo mío eres tú, yo te he engendrado hoy»; y en otro lugar: «Yo seré para él un padre, y él será para mí un hijo?». Asimismo, cuando introduce en el mundo al primogénito, dice: «Adórenlo todos los ángeles de Dios.»

▶ Comienzo del santo evangelio según san Juan

(Jn 1,1-18) (Versión abreviada)

En el principio existía el Verbo, y el verbo estaba junto a Dios, y el Verbo era Dios. Él estaba en el principio junto a Dios.

Por medio de él se hizo todo, y sin él no se hizo nada de cuanto se ha hecho. En él estaba la vida, y la vida era la luz de los hombres. Y la luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no lo recibió.

El Verbo era la luz verdadera, que alumbra a todo hombre, viniendo al mundo. En el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de él, y el mundo no lo conoció. Vino a su casa, y los suyos no lo recibieron. Pero a cuantos lo recibieron, les dio poder de ser hijos de Dios, a los que creen en su nombre. Estos no han nacido de sangre, ni de deseo de carne, ni de deseo de varón, sino que han nacido de Dios. Y el Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria como del Unigénito del Padre, lleno de gracia y de verdad.